

ИВАН ВАЗОВ
НА ЕДИН ОТГОВОР

chitanka.info

Тъй е, брате; всичко днеска в нас съзира се, че гасне,
равнодушие навсъде е; глас и звуци гръмогласни
не го стряскат от сънят.

Всуе толкова надежди, що изпълниха сърцата,
че живот светлив щем видим да огрей земята,
що е дала нам денят!

Навсъде е студ и дрямка, дрямка жалостна,
злокобна,

тишина дълбока влада, що прилича да е гробна,
тъй дълбока е она!

Всред всеобщето вълнение, векът ни що причинява,
всред промените чудесни нищо в нас се неменява;
всред светлик... е тъмнина!

Глухо! Глас на естеството, всемогъщия глас на века,
глас на времена минали и на бъдащност далека
тоя сбрания, силен глас,
що на толкоз мъртви нации във сърца огън възпали,
кой би могъл да възбуди и дъбравите заспали,
е бездушен... ням за нас!

Що е тоя мрак тъжовен, небосклон ни що
стъмнява?

Ил е вятър мразовити, що в души ни вледенява
чувства висши, техний жар?

Благородните стремления отзив нийде не намират;
те от светъл извор биват, но загасват, но умират,
без да сторят шум... разгар.

Да! Че искрата гаснее връх поледица корава,
че заря сама не може мрачний зимен ден да сгарява
без съчувствующ огън.

Думи силни, вдъхновени от скала се глухо връщат,

*та и струни сладковучни кой ли дух, уви, бутна
щат?*

Кой разбрал би лирин звън?

*О, ти харно си го рекъл, че денят не е за песни,
що величие възпяват, дарби и дела чудесни.*

О! За плач, за плач сме днес!

*Заряд сълзи сме достойни, че в страданията тлеем,
че доволни сме от нас си и не мислим, не жалеем
наш народен интерес.*

Галац, 1871, декември 6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.